

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/79/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722201309
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6722201309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobkyne: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanej: F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XXX, XXX XX D., o zaplatenie 104,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/15/2022 - 41 zo dňa 06.09.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/15/2022 - 41 zo dňa 06.09.2022 mení tak, že žalobu žalobkyne z a m i e t a .

II. Žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania n e p r i z n á v a .

III. Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odôvodnením napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie o žalobe žalobkyne, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia náhrady nákladov spojených so stravovaním, ktoré bolo zabezpečené žalovanej počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení za obdobie 06.04.2020 do 14.04.2020, žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 104,- Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 24.10.2020 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanej nepriznal (výrok II.).

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania postupom v zmysle § 177 ods. 2 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keď podľa súdu vo veci išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné (keď žalovaná na výzvu vo forme uznesenia sa nevyjadřila) a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala čiastku 2.000,- Eur pri aplikácii ustanovenia § 219 ods. 3 CSP. Súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že podanou žalobou žiadala žalobkyňa zaviazat' žalovanú na náhradu nákladov spojených so stravovaním počas karantény v období od 06.04.2020 do 14.04.2020, vystavenú daňovým dokladom - faktúrou č. 6060081615 vo výške 104,- Eur s poukazom na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z.. V tejto súvislosti sa súd oboznámil aj s nálezom Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 4/2021, z ktorého bolo zistené, že Ústavný súd SR sa na neverejnom zasadnutí pléna 08.12.2021 nálezom sp. zn. PL. ÚS. 4/2021 zaoberal a rozhodoval o súlade ustanovení § 4 ods. 1, písm. g/, § 12 ods. 3, písm. f/ v časti „izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenie“, § 48 ods. 4, písm. n/, u/ a aa/, § 51 ods. 1, písm.

d/ v časti „izolácií a karanténnym opatreniam“, § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak, že ustanovenia § 4 ods. 1, písm. g/ a § 48 ods. 4, písm. aa/ zákona o ochrane verejného zdravia nie sú v súlade s článkom I., ods. 1, s článkom II., ods. 2 a 3 a s článkom XIII., ods. 1, písm. a/ a ods. 2 Ústavy SR. Ustanovenia § 12 ods. 2, písm. f/ v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“, ustanovenie § 48 ods. 4, písm. n/ v časti „alebo karanténa osoby podozrivej z nákazy“, ustanovenie § 48 ods. 4, písm. u/ v časti „alebo karanténa“ a ustanovenie § 51 ods. 1, písm. d/ v časti „a karanténnym opatreniam“ zákona o ochrane verejného zdravia nie sú v súlade s článkom XVII., ods. 1, 2 Ústavy SR v spojení s článkom I., ods. 1, s článkom II., ods. 2, s článkom XIII., ods. 2 a 4 Ústavy SR a s článkom V., ods. 1, písm. e/, ods. 2 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vo zvyšnej časti návrhu Ústavný súd nevyhovel.

Z uvedeného nálezu Ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že pokiaľ sa Ústavný súd zaoberal ústavnosťou § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. v tejto časti návrhu nevyhovel a uvedené ustanovenie je v súlade s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Práve v zmysle uvedeného ustanovenia si uplatňovala žalobkyňa nárok na náhradu nákladov spojených so stravovaním zabezpečenú žalovanej počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení XX.XX.XXXX, V. 2, K. za obdobie od 06.04.2020 do 14.04.2020, v časti ktorej súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie žalovanej sumy 104,- Eur. Žalovanú zaviazal okrem dlžnej istiny aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti dlžnej sumy v zmysle daňového dokladu - faktúry. Dlžná suma bola splatná do 23.10.2020, preto dňom nasledujúcim bola žalovaná v omeškaní a odo dňa nasledujúceho bol priznaný zákonný úrok z omeškania v zákonom prípustnej maximálnej 5% ročnej výške z dlžnej sumy. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalobkyňa, ktorá mala v konaní úspech náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadne trovy neuplatnila a v konaní jej žiadne trovy nevznikli. O povinnosti zaplatiť súdny poplatok bude rozhodnuté v zmysle ustanovení zákona o súdnych poplatkoch s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch a § 14 Zákona o súdnych poplatkoch súdnu tajomníčkou.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná v celom rozsahu vymedzujúc odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ a g/. V odvolaní namietala, že súd prvej inštancie mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, keďže žalobkyňa sa domáha zaplatenia sumy 104,- Eur z vystavenej faktúry č. 6060081615 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení na M. v K.. Podľa žalovanej, faktúra za stravu bola vystavená napriek tomu, že nariadená karanténa hrubo zasahovala do jej ľudských, ústavou garantovaných práv, nariadenie karantény v M. bez možnosti absolvovania domácej izolácie bolo hrubým, neodôvodneným, neprimeraným a nezákonným zásahom do jej práv. Poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS. 4/2021. Hoci súd v odôvodnení rozsudku poukázal na tento nález, závery z neho vyplývajúce posúdil a následne aplikoval nesprávne a dospel k nesprávnym právnym záverom. Ako konajúci súd v rozsudku uviedol, že ústavný súd sa v citovanom náleze protiústavnosťou predmetného ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. nezaoberal, to, že samotné ustanovenie § 58 ods. 2 nie je v rozpore s ústavou, však podľa názoru žalovanej nemá žiadny vplyv na skutočnosť, že náklady, ktorých sa žalobkyňa v žalobe domáha nie sú ničím iným, len priamym dôsledkom nezákonne nariadeného zásahu do osobnej slobody jednotlivca. Bez dodržiavania opatrení, akým bolo nariadenie karantény „v inom určenom zariadení“ (protiústavnosť, ktorej bola v citovanom náleze ústavného súdu konštatovaná), by k vzniku týchto nákladov vôbec nedošlo a zároveň tieto náklady vznikli v priamej príčinnej súvislosti s uplatňovaním tých ustanovení zákona 355/2007 Z. z., ktorých protiústavnosť a nezákonnosť bola citovaným nálezhom Ústavného súdu SR vyslovená. Súd prvého stupňa posudzoval existenciu a odôvodnenosť nárokov uplatňovaných žalobkyňou len izolovane a nie komplexne v nadväznosti na obsah celého vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR. V čase nariadenia karantény žalovanej nebolo umožnené rozhodnúť sa inak, tzn. bola nútená absolvovať karanténu práve a výlučne v uvedenom školskom zariadení (teda nie v domácej izolácii), a preto ani nemohla si vybrať spôsob stravovania a suma za stravu v tejto vynútenej karanténe, keď bola bezdôvodne obmedzená jej osobná sloboda, bola stanovená bez jej súhlasu a paušálne. Z dôvodov vyššie uvedených v súlade s uplatnením zásady z nepráva nemôže vzniknúť právo a princípu nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania považuje žalovaná všetky náklady, ktorých náhrady sa žalobkyňa v žalobe domáha, len za vynútený dôsledok takéhoto protiprávneho zásahu do jej ústavných práv, žalobkyňou uplatňovaný nárok je v rozpore so zákonom, s dobrými mravmi a v žiadnom prípade by nemal požívať právnu ochranu. Konajúci súd dospel k nesprávnym zisteniam a právnym záverom,

nesprávne aplikoval právnu normu a tiež judikatúru a konanie má vady, ktoré majú za následok vydanie nesprávneho a nezákonného rozhodnutia vo veci. Namietala, že keďže bez jej zavinenia žalovanej nebola žaloba žalobkyne súdom doručená a následne bola výzva na vyjadrenie sa k žalobe zverejnená len na úradnej tabuli súdu, vydaním rozsudku došlo zo strany súdu k výraznému pochybeniu a týmto nesprávnym procesným postupom jej bolo odňaté ústavou garantované právo na spravodlivý súdny proces, ktoré okrem iného zahŕňa i právo vyjadriť sa k prejednávanej veci, právo vyjadrovať sa k predloženým dôkazom, základnú zásadu kontradiktórnosti a ústnosti a iné. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s výrokom napadnutého rozsudku a navrhuje odvolaciemu súdu tento ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z., ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď podľa § 219 ods. 3 a za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu Banská Bystrica v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, pričom vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku, keďže preskúmaním veci dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

5. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

6. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v súdnej veci použil správny právny predpis, ale tento predpis nesprávne interpretoval. Je nepochybné, že súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne uplatnený žalobou v zmysle § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia zároveň poukázal na nález Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS. 4/2021, v ktorom sa ústavný súd zaoberal a rozhodoval o súlade ustanovení § 4 ods. 1 písm. g/, § 12 ods. 3 písm. f/ v časti „izolácia v domácom prostredí, alebo zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenie“, § 48 ods. 4 písm. n/, u/, aa/, § 51 ods. 1 písm. d/ v časti „izolácii a karanténnym opatreniam“, § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., pričom súd prvej inštancie poukázal na to, že z nálezu ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ sa ústavný súd zaoberal ústavnosťou § 58 ods. 2 citovaného zákona, v tejto časti návrhu nevyhovel a práve z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel. Odvolací súd považuje za dôvodnú námietku žalovanej, že súd prvej inštancie posudzoval existenciu a odôvodnenosť nárokov uplatňovaných žalobkyňou len izolovane, a nie komplexne v nadväznosti na obsah celého nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS. 4/2021. Pokiaľ žalobkyňa žalobou uplatnený nárok odvodzovala od ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane verejného zdravia odvolací súd konštatuje, že uvedené ustanovenie nepredstavuje právny podklad na domáhanie sa náhrady vynaložených nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností určených zákonom o ochrane verejného zdravia alebo inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu zdravia. V rozhodnom čase od 06.04.2020 do 14.04.2020 kedy sa žalovaná nachádzala v karanténnom zariadení M. X V., K. (čo v konaní sporné nebolo) bola právna úprava podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. upravujúca opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných chorôb definovaná ako „izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenie“. Predmetná právna norma však bola derogovaná nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS. 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 na základe čoho obsah tejto právnej normy týkajúcej sa opatrení na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných

ochoreni znie „izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad“. Z textu predmetnej právnej normy od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok bolo vylúčené opatrenie, týkajúce sa izolácie v inom určenom zariadení, aj karanténne opatrenia. V čase posudzovania veci súdom z právnej úpravy nevyplýva oprávnenie Úradu verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenie a preto nemôže ani existovať povinnosť žalovanej znášať náklady. Platí teda záver, že právna úprava v § 12 ods. 2 písm. f) Zákona o ochrane verejného zdravia stanovuje povinnosti iba ak sú spojené s oprávnením Úradu verejného zdravotníctva nariadiť opatrenia. Pokiaľ žalobkyňa na podporu svojich tvrdení poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021 odvolací súd poukazuje na to, že ústavný súd v predmetnom náleze vyslovil, že ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“ ustanovenia § 48 ods. 1 písm. n) v časti „alebo karanténa osoby podozrivej z nákazy“ ustanovenia § 48 ods. 4 písm. u) v časti „alebo karanténa“ a ustanovenie § 51 ods. 1 písm. d) v časti „a karanténnym opatrením“ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane verejného zdravia nie sú v súlade s jednotlivými článkami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nález ústavného súdu bol vyhlásený v Zbierke zákonov dňa 31.12.2021 pod č.551/2021 Z. z., kedy podľa § 91 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde SR uvedené ustanovenia stratili účinnosť a následne i platnosť podľa § 91 ods. 2 citovaného zákona. Odvolací súd poukazuje na to, že ústavný súd v uvedenom náleze konštatoval protiústavnosť ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) Zákona o ochrane verejného zdravia v tej jeho časti, ktorá predstavovala právny základ možnosti Úradu verejného zdravotníctva nariadiť izoláciu osoby v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení. Úrad verejného zdravotníctva SR vydal dňa 15.3.2020 opatrenie č. OLP/2595/2020, a to na podklade § 12 ods. 2 písm. f) Zákona o ochrane verejného zdravia, pričom toto opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR bolo dôvodom, že žalovaná bola počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení M. Y.V., K.. Odvolací súd konštatuje, že z dôvodu rozporu s Ústavou SR v dôsledku nálezu ústavného súdu uvedeného vyššie stratilo účinnosť zákonné ustanovenie, ktoré dovoľovalo nariadiť izoláciu osôb v karanténnom zariadení, a teda takéto obmedzenie práv nebolo vykonané na ústavne akceptovateľnom základe, a preto nemožno práve z hore uvedených dôvodov dospieť k záveru, že by dotknutej osobe (žalovanej) mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady spojené štátu. S prihliadnutím na vyššie uvedené je preto nutné dôjsť k záveru, že za situácie, ak právna úprava izolácie osôb v karanténnych zariadeniach bola ústavným súdom vyhodnotená ako protiústavná, v súlade so zmyslom právnej zásady, že „z nepráva nemôže vzniknúť právo“ nie je prípustné, aby dotknutá osoba (žalovaná) mala preplatiť náklady spojené s pobytom v karanténnom zariadení. Hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou, treba vykladať tak, že platia ex tunc, t.j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho zverejnenia v Zbierke zákonov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ZÚS 1/06 z 11.10.2006). Ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom ústavného súdu vyhlásené za nesúladne s ústavou stráca po márnom uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR platnosť ex tunc, t.j. takéto ustanovenie zákona bolo od začiatku anulované. Na takéto ustanovenie zákona sa hľadí akoby nikdy nebolo platné a nebolo súčasťou právneho poriadku SR a za situácie, keď súd rozhoduje v čase, keď už ustanovenie zákona nesúladne s ústavou nie je účinné a platné, t.j. nie je už súčasťou právneho poriadku SR, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona súd aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol bolo ustanovenie platné a účinné. Ak by sa aj pripustilo, že ustanovenie § 58 ods. 2 Zákona o ochrane verejného zdravia je tým ustanovením, ktoré predstavuje právny základ uplatneného nároku žalobkyne voči žalovanej, nebolo by možné uplatnený nárok žalobkyne priznať vzhľadom na účinky vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenie umožňujúce nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. Odvolací súd uvádza, že hoci ústavný súd v predmetnom náleze ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. nevyhlásil za protiústavné, ale ústavný súd za protiústavnú vyhlásil izoláciu mimo domáceho prostredia (v inom zariadení, keď vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“), teda základ nároku vyplývajúci z protiústavnosti umiestnenia osoby v karanténnom zariadení, potom nemožno dospieť k záveru, že by žalovanej mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady, ktoré vznikli štátu. Keďže horeuvedenú odvoláciu námietku žalovanej odvolací súd považoval za dôvodnú, postupom v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu zmenil a žalobu žalobkyne zamietol. Z týchto dôvodov preto nebolo potrebné sa detailne zaoberať správnosťou postupu okresného súdu, keď po tom, čo zásielka súdu obsahujúca okrem iného aj žalobu vo veci samej bola opakovane vrátená, v dôsledku čoho následne súd postupoval pri doručovaní žaloby a výzvy na vyjadrenie v zmysle § 116

ods. 2 CSP a pri aplikácii § 177 ods. 2 písm. a/ a § 219 ods. 3 CSP rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, ktorý postup je v zásade podľa Civilného sporového poriadku možný.

7. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, rozhodoval pri aplikácii § 396 ods. 2 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a zmenil rozsudok súdu aj vo výroku II., ktorým rozhodoval o trovách konania, pričom rozhodol tak, že žalovanej, hoci úspešnej strane sporu nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, keďže z obsahu spisu odvolací súd mal nepochybne preukázané, že žalovanej v súvislosti s konaním pred súdom prvej inštancie žiadne trovy konania nevznikli.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 aplikujúc ustanovenie § 262 ods.1 a § 255 ods.1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bola žalovaná, preto odvolací súd rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže z obsahu spisu mal nepochybne, že v súvislosti s podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť za podané odvolanie žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

9. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).